

Саша и Влада

У АФРИЦИ

Сања и Влада
У АФРИЦИ

— Писмо из Африке! — смеши се поштар. — Хвала, хвала лепо! — Влада узбуђен отвара писмо и чита. — Драга Сања, драги Владо, дођите да нас посетите. — Сања од одушевљења запљеска рукама. — Најбоље да кренемо одмах — викну Влада радосно поцупкујући. — До виђења оче, до виђења мајко! Брзо ћемо се вратити! — И стари рибар Иво повезе чамцем Сању и Владу дугачком реком све до мора. Тамо их је чекао велики брод. — Хеј, што је леп! — узвикују деца — нигде, ни код куће се не може играти тако добро жмурке као на овом броду! — У Африци поново ступају на копно. Пут је трајао много дуже него што су очекивали. — Погледај, камила! — повика Сања. — Када би дозволила да је узјашемо! Она познаје све пустињске путове.

Добра животиња, чим је ово чула, одмах клекну у песак да би се Сања попела. Влада узима узде и тако крену.

Иво је довезао децу до брода.

Сања јаше камилу.

Влада и Сања желе да пређу реку.

Влада храбро загази у воду.

Орао

Орао спашава Владу од страшног крокодила.

После дужег времена стигоше до широке реке.
— Е, овде ћете морати сјახати. Не могу ићи даље с вама — рече камила којој је било жао што мора да се растане од деце.

— Морам да се вратим своме господару. А ви изујте ципеле и прегазите воду. Није дубоко! Камила им зажеле срећан пут — и откаса у пустињу.

— О, ужаса! Шта ли је оно тамо? Крокодил! — крикну Сања — Владо, Владо, појешће нас! — Одлази, одлази! Не смеш је дирнути! — викну Влада и храбро загази дубље у воду. Крокодил се брзо приближавао. Уста су му била огромна а зубима је претећи шкљоцао. — У помоћ, у помоћ! — повикаше деца.

У последњем тренутку долете велики, бели орао. Он канџама зграби Сању и изнесе на обалу, а затим Владу који је дрхтао од страха. Обадвоје су били спасени! Али како прећи реку? — Довешћемо Јумба, слона — предло-

Слон, мај

Слон, мајмун и пеликан очекују децу на другој обали.

Сања јаше зебру а Влада ноја.

— Повр

— Повредила сам шапу — каже тигрица.

жио је мајмунчић Бимбо. — Он ће ставити дрво преко реке.

Многе животиње нестрпљиво очекују децу на другој обали.

Сања је за јахање изабрала пругасту зебру, а Влада ноја. — Хеј, хеј, зебро! — кличе Сања.

Када се почео спуштати мрак, деца су потражила сигурније склониште. Уморни од дугог пута одмах су заспали. — Владо, Владо, чујеш ли ово ужасно завијање? — промуца Сања дршчући од страха. Пар очију светлуцао је из таме.

— Молим вас, помозите ми — зајеца тигрица — повредила сам шапу! — Влада јој пажљиво стави завој на озлеђено место. — Хвала — прошапута тигрица и поведе децу у своју пећину. — Ви лезите унутра — рече тигрица — а ја ћу вас чувати. Спавајте мирно. — Деца су одмах заспала.

Тигрица се удобно склупчала са својом децом испред пећине. Само, понекад, сасвим тихо она би зарезала у сну.

Тигрица води децу у своју пећину.

Завијање дивљих животиња чуло се из прашуме, али се ни једна није усудила да приђе пећини. Бојале су се тигрице.

Сања и Влада спавају чврстим сном.

Кад су се деца ујутру пробудила и изашла из пећине, чекало их је велико изненађење! Мајмунчићи су им донели банане и кокосове орахе. — Ала су укусни! Тако нешто у животу нисам јела! — повика Сања.

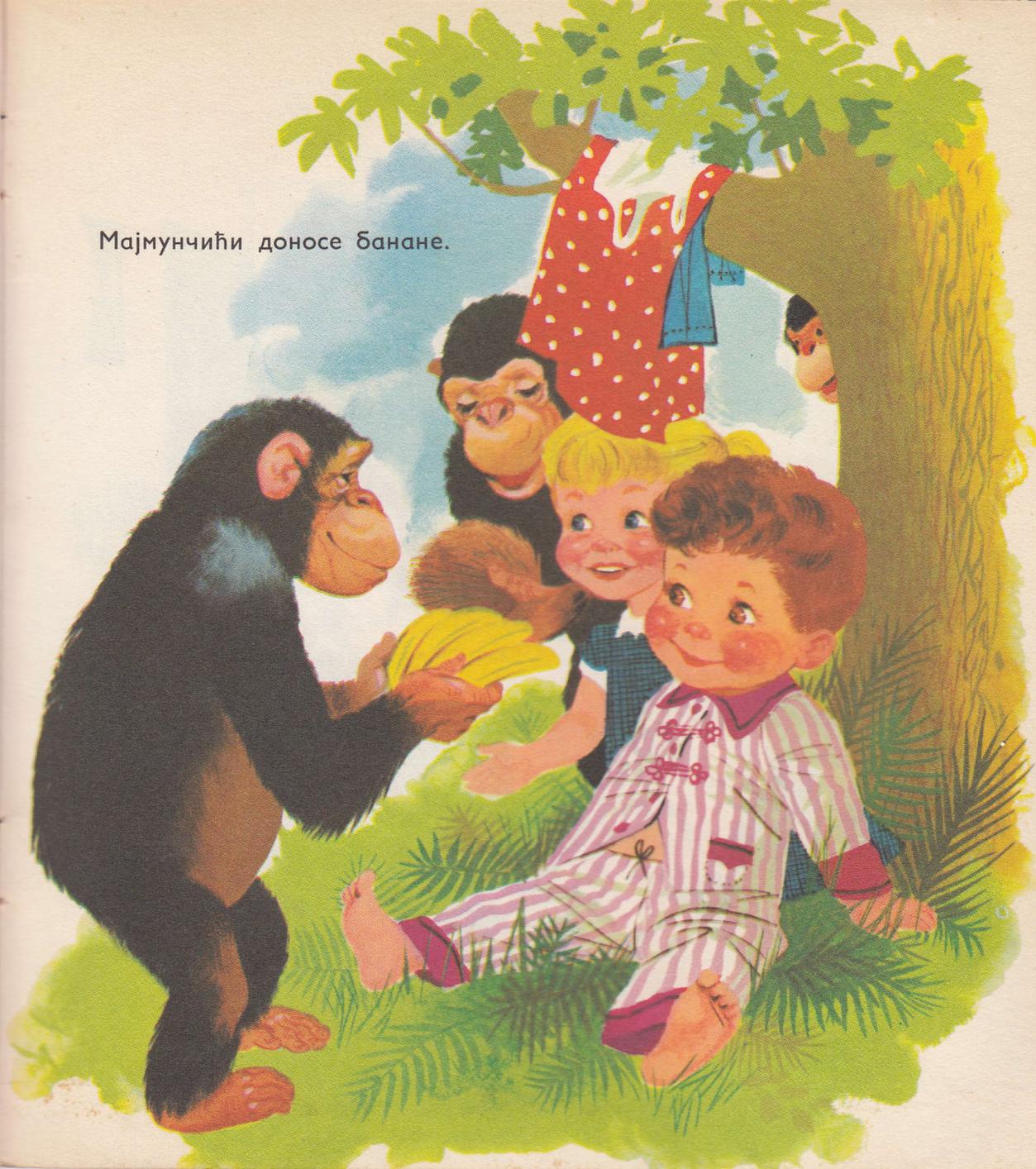
— Драги мајмуни, да ли можда знате где станују наша тетка и теча? — упита их Влада. — Сасвим близу. Показаћемо вам пут! — одговорише мајмуни у хору.

И заиста, стигли су зачас! — Добро дошли у Африку! — смеши се теча Славко и радосно им жури у сусрет. — Ох, драга децо! Хоћете ли мало сока од поморанџе? — упита их тетка. — Хвала! — Како сте путовали? — распитивао се теча. Влада и Сања повикаше углас: — Путовање је било дивно!

Мајмунчићи до

Мајмунчићи доносе банане.

Сусрет са тетком и течом.

XXX

©
Мондо

М Л А Д О С Т